

פרשת פינחס (תשפ"ב)

והיתה לו ולזרעו אחריו ברית כהנת עולם (כ"ה, י"ג)

ע"ן ברש"י שאמר שאף על פי שכבר נתנה כהונה לזרעו של אהרן, לא נתנה אלא לאהרן ולבניו שנמשחו עמו ולתולדותיהם שיולידו אחר כך, אבל פינחס שנולד קודם לכן ולא נמשח, לא בא לכלל כהונה עד שהרג את זמרי. וצריך להבין את לשון הפסוק והיתה לו ולזרעו אחריו, דבפרשת תצוה כשנתנה הכהונה לאהרן ובניו כתיב (כ"ט, ט') והיתה להם כהנה לחוקת עולם ולא כתיב להם ולזרעם, דכיוון שהוא לעולם אנו יודעים שתולדותיהם שיולידו יהיו גם כן כהנים, ולמה כאן בפינחס דכתיב גם כן כהנת עולם צריך לכתוב והיתה לו ולזרעו.

והנה, בדבר זה נחלקו במסכת זבחים (ק"א, ב') אם פינחס נעשה כהן ביחד עם אהרן ובניו או רק עכשיו לאחר שהרג זמרי. וביאר המהרש"א שלמאן דאמר שכבר נתכהן פינחס ביחד עם אהרן ובניו, צריך לפרש הפסוק כאן שברית כהנת עולם הוא שפינחס ובניו נתברכו שיהיו כהנים גדולים. ולפי זה מדיוק היטב מה דכתיב כאן לו ולזרעו, שלגבי כהונה, הבן נעשה כהן משום שאביו היה כהן, אבל לגבי כהונה גדולה אינו כן, ובן של כהן גדול אינו זוכה להיות כהן גדול רק משום שאביו היה כהן גדול. וממילא כשהרג פינחס את זמרי ונתברך שהוא ובניו יהיה כהנים גדולים כמו שפירש המהרש"א, שפיר צריך לכתוב לו ולזרעו, שאם לא כן לא היינו יודעים שזכה גם לבניו שיהיו כהנים גדולים. ורמז לפירוש המהרש"א שפינחס נתברך בכהונה גדולה הוא שהגמטריה במספר קטן של פינחס הוא כ"ח כמו המספר קטן של כהן גדול. (ג.מ.)

פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן (כ"ה, י"א)

ע"ן ברש"י שהיו השבטים מבזים אותו הראיתם בן פוטי זה שפיטם אבי אמו, דהיינו יתרו, עגלים לעבודה זרה והרג נשיא שבט ישראל, לפיכך בא הכתוב ויחסו אחר אהרן. ידוע תמיהת המפרשים וכי לא היו יודעים שפינחס נכדו של אהרן הוא, ואף על פי כן ביזוהו שהוא נכד יתרו.

ולענ"ד נראה על פי מה דאיתא במסכת זבחים (ק"א, ב') לא נתכהן פינחס עד שהרגו לזמרי, וחשבו השבטים שהטעם שמשח רבינו בעצמו לא קנא בזמרי והרגו הוא לפי ששימש בכהונה ואסור לטמא למתים. ואף שאמרו בבמדבר רבה (כ', כ"ה) שאחד מהנסים שנעשו לפינחס היה שלא מתו עד שחבטם לפני המקום כדי שלא יטמא פינחס, מכל מקום אין סומכין על הנס. והיה השבטים מבזים אותו על זה, וגם על שלא זכה להימשח עם כל בני אהרן, והם דימו שמשום שבא מבתו של יתרו על כן לא זכה להימשח בשמן המשחה, ורק נתכהן כשמסר נפשו כשהרג זמרי. וזה מה שרצה רש"י לפרש, שעיקר הטענה של השבטים

אני לדודי

פרשת פינחס (תשפ"ב)

היה שלא נתכהן עם כל בני אהרן משום שבא מבתו של יתרו ורק נתכהן כשהרג נשיא שבט מישראל, דהיינו זמרי. אך ידוע מה שכתב האריז"ל דבשעה שנכנס פינחס אצל זמרי פרח ממונו נשמתו וכשהרגם נכנסו בו נשמות נדב ואביהוא, נמצא שאז היה בנו של אהרן ממש. וזהו כוונת הכתוב שבא ליחסו אחר אהרן, שלא תחשוב דמה שלא נמשח הוא לפחיתותו שבא מבתו של יתרו והיה צריך להרוג את זמרי כדי להיות כהן, אדרבה הריגת זמרי היה לשבחו שנעשה בן אהרן, וכבר נמשח במשיחת נדב ואביהוא, והבן. (בן לאשרי)

אני לדודי